

TWEE

Jurre Bussemaker

*vijfde versie
april 2007*

Personages

Scène 1. De vrienden

Jongen 1

Jongen 2

Scène 2. De zieke vrouw en de schoonmaker

Vrouw

Jongen

Scène 3. De vriendinnen

Meisje 1

Meisje 2

Scène 4. De huisgenoten

Jongen

Meisje

Scène 5. De bakker en de klant

Bakker

Vrouw

Scène 6. De ouderen

Vrouw

Man

Scène 7. De meneer en het jongetje

Jongetje

Meneer

Twee

© Jurre Bussemaker, april 2007

SCENE 1. DE VRIENDEN

JONGEN 1

Wat ga je zo meteen doen?

JONGEN 2

Hoezo?

JONGEN 1

Gewoon.

JONGEN 2

Naar huis.

JONGEN 1

We kunnen ook nog een stukje lopen.

JONGEN 2

Ja, dat is goed.

JONGEN 1

Je moest toch naar huis?

JONGEN 2

Nee.

JONGEN 1

Ik ook niet.

Stilte.

JONGEN 1

We kunnen ook even samen niets doen.

JONGEN 2

Hoe bedoel je?

JONGEN 1

We hoeven toch niet altijd wat te doen?

JONGEN 2

Nee.

JONGEN 1

Jij bent een goede vriend van mij. Ik vind het fijn om zo samen met jou te staan.

JONGEN 2

Ja?

JONGEN 1

Ja.

JONGEN 2

Hoeveel tijd heb jij nog?

JONGEN 1

Heb je haast?

JONGEN 2

Nee. Ik kan hier nog wel even staan. Ik ben nog wel moe, merk ik.

JONGEN 1

Ja?

JONGEN 2

Ik weet niet wat je nog weet van vannacht, maar we zijn uiteindelijk het café uit geduwd. Dat meisje had misschien wel acht keer aan ons gevraagd of we wilden gaan. Elke keer zei jij tegen dat meisje dat het nog lang geen sluitingstijd was, en dat je niet begreep waarom ze daar tegen ons over loog.

JONGEN 1

Moest je daarom lachen?

JONGEN 2

Ja.

JONGEN 1

Waarom?

JONGEN 2

Moet ik dat uitleggen?

JONGEN 1

Graag.

JONGEN 2

Tja, een meisje dat in een café werkt, zal denk ik niet zo gauw tegen klanten liegen over openings- en sluitingstijden.

JONGEN 1

Oh ja. Ik snap 'm. Grappig. Moet je ook wel eens zomaar om mij lachen?

JONGEN 2

Hoe bedoel je?

JONGEN 1

Zonder dat ik iets grappigs zeg of doe.

JONGEN 2

Dat weet ik niet.

JONGEN 1

Als je mij ziet lopen, of als je zomaar een keer aan mij denkt.

JONGEN 2

Misschien wel.

JONGEN 1

Dat weet je toch wel?

JONGEN 2

Misschien heb ik wel eens om je gelachen toen ik aan je dacht.

JONGEN 1

Dus je denkt wel eens aan mij?

JONGEN 2

Is dat gek?

JONGEN 1

Kun je je nog een moment herinneren dat je aan mij dacht?

Stilte.

JONGEN 1

Je staat toch ook wel eens thuis voor het raam, nadat je hebt afgewassen of zo, en dat je dan nog even niets hebt om te gaan doen. En dat je dan maar wat naar buiten kijkt.

JONGEN 2

Ja, dat heb ik wel eens.

JONGEN 1

Daar ben ik blij om.

Stilte.

JONGEN 1

En als je daar dan zo staat, voor het raam, duik ik in jouw hoofd dan wel eens zomaar naar boven?

JONGEN 2

Ik weet het niet.

JONGEN 1

Weet je dat niet?

JONGEN 2

Nee.

JONGEN 1

Oh.

JONGEN 2

Ik zal er, als je dat wilt, eens bewust op letten.

JONGEN 1

Als ik op zo'n moment voor het raam sta, duik jij wel eens in mijn hoofd naar boven.

JONGEN 2

En wat doe ik dan?

JONGEN 1

Niets. Je bent er gewoon even.

JONGEN 2

En dan?

JONGEN 1

Er hoeft toch niet altijd wat te gebeuren? Je bent er. Meer niet.

JONGEN 2

En ga ik dan ook weer weg?

JONGEN 1

Ja, na een tijdje. Omdat ik een nieuwe gedachte krijg. Of omdat de telefoon gaat.

JONGEN 2

Ik zal er op letten wanneer ik voor het raam sta. Je bent een goede vriend.

JONGEN 1
Hoe goed?

Stilte.

JONGEN 1
Wat denk jij dat je aan mij hebt?

JONGEN 2
Ik zou jou midden in de nacht op kunnen bellen.

JONGEN 1
Heb je dat wel eens gedaan?

JONGEN 2
Nee.

JONGEN 1
Waarom niet? Waarom nou niet?

JONGEN 2
Ja. Je ligt natuurlijk toch te slapen.

JONGEN 1
Dat kan me niet schelen. Je kan me toch gewoon bellen?

JONGEN 2
Het kan vaak wel even wachten tot de volgende dag.

JONGEN 1
Nee. Je moet me bellen.

JONGEN 2
Oké.

JONGEN 1
Ja?

JONGEN 2
Ja.

JONGEN 1
Doe je dat echt?

JONGEN 2
Ja.

JONGEN 1
Weet je... Zou ik je misschien even mogen aanraken?

JONGEN 2
Waar?

JONGEN 1
Dat weet ik nog niet.

JONGEN 2
Doe maar.

JONGEN 1
Ja?

JONGEN 2
Ja.

JONGEN 1
Waar zou jij willen dat ik je aanraak?

JONGEN 2
Dat maakt me niet zoveel uit.

JONGEN 1
Dan denk ik er nog even over na.

Stilte.

JONGEN 1
Ik zou je wel willen aanraken bij je buik.

JONGEN 2
Oké.

JONGEN 1
Ja?

JONGEN 2
Ja, raak me maar aan bij mijn buik.

JONGEN 1
Het hoeft niet.

JONGEN 2
Doe het nou.

JONGEN 1
Je vindt het toch wel fijn hè, als ik je aanraak?

JONGEN 2
Ik moet zo naar huis.

JONGEN 1
Ja?

JONGEN 2
Ja.

JONGEN 1
Toch wel dus?

JONGEN 2
Ja.

JONGEN 1
Jammer. Ik had je nog wel graag even aan willen raken. Bij je buik.

JONGEN 2
Dat kan nog steeds.

JONGEN 1
Ik voel me opgejaagd.

JONGEN 2
Dat hoeft niet.

JONGEN 1
Heb jij wel eens op een gehaaste manier iemands z'n buik moeten aanraken?

JONGEN 2
Nee.

JONGEN 1
Ik wil het zomaar even doen, terloops, wanneer het even in me opkomt. En het moet jou een beetje overvallen. Op een goede manier. Zou dat kunnen?

JONGEN 2
Misschien wel.

Jongen 1 raakt de buik van jongen 2 aan.

JONGEN 2
Zo?

JONGEN 1
Ssssst.

Stilte.

JONGEN 2
Mag ik jou ook eens aanraken?

JONGEN 1
Ja hoor.

Jongen 2 raakt jongen 1 aan.

JONGEN 1
Wij vechten nooit.

JONGEN 2
Dat hoeft toch niet?

JONGEN 1
Echte vrienden vechten. Als twee broers.

Jongen 1 gooit jongen 2 hard op de grond.

JONGEN 2
Au!

JONGEN 1
Sla me dan.

JONGEN 2
Wat doe je?

JONGEN 1
Sla dan terug.

JONGEN 2
Waarom?

JONGEN 1
Gewoon! Sta op en sla me.

JONGEN 2
Ik wil dat niet.

JONGEN 1
Loop weg en kom weer terug met een vuist.

JONGEN 2
Hou op!

JONGEN 1
Of stel een tijd en een plek voor waar we deze ruzie uitvechten.

JONGEN 2
Welke ruzie?

JONGEN 1
Hoe laat spreken we af om dit uit te vechten? Hoe laat?

JONGEN 2
Dat weet ik niet.

JONGEN 1
Wees toch eens één keer duidelijk. Hoe laat?

JONGEN 2
Halfzes?

JONGEN 1
Halfzes? Dan ben ik aan het koken! We spreken af om halftien. Waar?

JONGEN 2
Waar?

JONGEN 1
Moet ik dan alles uitleggen? Waar spreken we af?

JONGEN 2
Bij jou thuis?

JONGEN 1
Bij mij thuis? Ben je gek geworden? Vechten doe je buiten.

JONGEN 2
Ik heb een klein tuintje.

JONGEN 1
Nou, ik zou me een betere plek kunnen voorstellen, een steeg of onder een brug. Maar, oké, als jij het wilt. Dan vechten we deze ruzie uit om halftien in jouw tuintje.

JONGEN 2
Welke ruzie?

JONGEN 1
Deze ruzie! Deze!

JONGEN 2
Je maakt me kwaad.

JONGEN 1
Hè hè! Ik dacht dat het nooit ging gebeuren.

JONGEN 2
Ik was helemaal niet kwaad.

JONGEN 1
Goed zo.

JONGEN 2
Maar nu wel.

JONGEN 1
Ga door.

JONGEN 2
Ik krijg opeens zin om jou in elkaar te slaan. En nogmaals, dat had ik niet. Ik had het niet, hè?

Jongen 2 slaat jongen 1 op de grond. Hij schopt en slaat hem.

JONGEN 1
(Zachtjes) Au. Ah. Au.

JONGEN 2
Zou je mij nog één keer willen aanraken? Ik word nooit door iemand aangeraakt. Alleen door mijn moeder. Maar die zegt, wanneer ze dat doet, altijd: 'klein kalfje'. Dat ben ik niet. Ik ben een man. Een grote man. En ik wil aangeraakt worden. Nu.

JONGEN 1
Dat gaat nu even niet.

JONGEN 2
Ik sta voor je. Ik ben je vriend. Zou je mij nog eenmaal willen aanraken?

JONGEN 1
Mag ik je wat vragen?

JONGEN 2
Ik vraag jou iets.

JONGEN 1
Als ik nou een tijdje zomaar verdwenen ben. En ik je niet verteld heb waar ik ben. En als jij dan problemen krijgt. En ik ben er dus niet. En je hebt mij nodig. Maar ik ben er niet. En je lost je problemen één voor één op. Zonder mij. In je eentje. Als je daar een keer om moet huilen. Omdat ik zomaar verdwenen ben. Precies nu jij problemen hebt. En als die problemen dan zijn opgelost. En ik na een tijdje weer terugkom. Ben ik dan nog je vriend?

JONGEN 2
Mijn hals. Zou je mijn hals eens willen aanraken? Hé. Mijn hals.

SCENE 2. DE ZIEKE VROUW EN DE SCHOONMAKER

Een vrouw ligt in bed. Een jongen maakt schoon.

VROUW
Stop maar even.

JONGEN
Wat?

VROUW
Stop maar.

JONGEN
Ben ik klaar?

VROUW
Ja.

JONGEN
Het is nog geen tijd. Ik moet de badkamer nog doen.

VROUW
Ja?

JONGEN
Ja. En ik zou vandaag de ramen lappen. Aan de kant van de tuin. Dat vroeg u de vorige keer.

VROUW
Heb ik dat gezegd?

JONGEN
Weet u het niet meer?

VROUW
Ik kan het me niet herinneren.

JONGEN
Ik ga anders wel even kijken hoe vies de ramen daar zijn.

VROUW
Wacht eens... ik heb het volgens mij nog nooit tegen je gezegd, maar ik vind dat je een aardige jongen bent.

JONGEN
Oh. Dank u.

VROUW
Heb ik dat wel eens tegen je gezegd?

JONGEN
Nou misschien niet zo direct, maar ik kon het wel afleiden uit dingen.

VROUW
Ja?

JONGEN
Ja.

VROUW
Gelukkig. Je bent een mooie jongen.

JONGEN
Dank u.

VROUW
Kom eens zitten.

JONGEN
Waar?

VROUW
Hier. Bij mij.

JONGEN
U bedoelt op het bed?

VROUW
Ja.

JONGEN
Waarom ook niet. Voor een keer. Ik hoef natuurlijk niet altijd alleen maar schoon te maken.

VROUW
Kom nou zitten.

De jongen gaat zitten.

VROUW
Vertel eens iets.

JONGEN
Wat?

VROUW
Iets over jezelf.

JONGEN
Wat dan?

VROUW
Ja... wat jij wilt vertellen. Het hoeft niet.

JONGEN
Ik heb nu ongeveer twee maanden dit schoonmaakbaantje.

VROUW
En verder? Misschien is het leuker als je iets vertelt wat ik nog niet weet. Je hoeft niet aan mij te vertellen dat je hier nu twee maanden komt. Trouwens, twee maanden en een week.

JONGEN
Maar het zou toch kunnen zijn dat ik hiervoor al bij iemand anders heb schoongemaakt?

VROUW
Is dat zo?

JONGEN
Nee, dat is niet zo. Maar dat weet u toch niet?

VROUW

Toen je hier de eerste keer kwam vroeg ik of je dit werk al eerder gedaan had.

JONGEN

En wat zei ik toen?

VROUW

Je zei: 'Nee.'

JONGEN

Oh. Dat is op zich wel duidelijk.

VROUW

Je zei dat je in een snackbar had gewerkt.

JONGEN

Oh. Nou, dat klopt. Ik ben denk ik vergeten dat we het hier al over hebben gehad.

VROUW

Al een paar keer.

JONGEN

Ik wist het niet meer. Sorry.

VROUW

Het geeft niet. Hoe gaat het met je zusje?

JONGEN

Goed.

VROUW

Je vertelt weinig over je zusje.

JONGEN

Ze is geslaagd voor haar examen. Oh ja, ik moet u iets vragen. Ze krijgt volgende week haar diploma, op de dag dat ik bij u zou moeten schoonmaken. Ze gaat tijdens de uitreiking een lied zingen samen met een klasgenoot. Dus ik wilde vragen of...

VROUW

Hoe ziet je zusje eruit? Wat voor kleren draagt ze?

JONGEN

Ik zie haar niet zo vaak, nu ik niet meer thuis woon.

VROUW

Vind je dat jammer?

JONGEN

Nee. Soms. Mijn moeder zegt dat ze mij mist.

VROUW

Hoe lang woon je al op kamers?

JONGEN

Ongeveer een jaar.

VROUW

Wanneer heb je je zusje voor het laatst gezien?

JONGEN
Een paar weken geleden.

VROUW
Moet je nu huilen?

JONGEN
Nee.

VROUW
Ik dacht even dat je begon te huilen. Mis jij haar ook?

JONGEN
Een beetje.

VROUW
Je mist haar. Lieverd. Kom eens hier.

JONGEN
Wat?

VROUW
Kom eens bij me liggen.

JONGEN
Ik zit hier ook wel goed.

VROUW
Kom nou even.

JONGEN
Maar mevrouw.

VROUW
Kom nou even. Waarom noem je mij 'mevrouw'?

JONGEN
Dat bent u toch?

VROUW
Ik ben zo moe. Zo moe. Als ik mijn bed uit kom om een boterham voor mezelf te smeren, weet ik nauwelijks waar ik de kracht vandaan moet halen. Kun je je dat voorstellen?

JONGEN
Heeft u honger?

VROUW
Kun je je dat voorstellen?

JONGEN
Nou, misschien. Ik heb dat natuurlijk niet.

VROUW
Ik kan de badkamer niet schoonmaken. Mijn eigen badkamer.

JONGEN
Ik kan de badkamer nog steeds wel even schoonmaken, als u dat wilt.

VROUW
Nee, dat wil ik niet.

JONGEN
Wilt u een boterham?

VROUW
Nee.

JONGEN
Wat wilt u dan?

VROUW
Ik wil dat er iemand naast mij komt liggen. Heel even maar. Het hoeft niet zo lang. Misschien kan diegene iets tegen me zeggen.

JONGEN
Wat dan?

Stilte.

JONGEN
Ik heb een gevulde koek voor u bij me.

VROUW
Wat?

JONGEN
U zei een keer dat u die zo lekker vindt. Elke keer als ik naar u toe fiets, kom ik langs een banketbakker, en dan moet ik altijd aan gevulde koeken denken. Dus ik heb er vandaag maar één voor u gekocht.

VROUW
Wat kostte de koek? Dan krijg je dat van me terug.

JONGEN
Dat hoeft niet.

VROUW
Wat kostte het?

JONGEN
Niets. Laat maar.

VROUW
Wel, je hebt er iets voor betaald.

JONGEN
Ja, maar u krijgt het van mij.

VROUW
Was het duur?

JONGEN
Alstublieft mevrouw. Een koek!

VROUW
Wat lekker.

De jongen geeft de gevulde koek aan de vrouw.

VROUW
Heb je er maar één gekocht?

JONGEN

Ja.

VROUW

Maar dan heb jij niets.

JONGEN

Dat geeft niet.

VROUW

Dat vind ik niet gezellig. Waarom heb je er niet twee gekocht?

JONGEN

Ik hou niet zo van gevulde koeken.

VROUW

Oh. Jammer.

De vrouw begint te eten.

JONGEN

Ik kan wel even naast u komen liggen, als u dat graag wilt.

VROUW

Zou je dat willen?

JONGEN

Nou ja, ik kan dat wel even doen.

De jongen komt naast de vrouw liggen. De vrouw slaat de deken over hem heen.

VROUW

Wat gezellig. Wil je een stukje van mijn koek?

JONGEN

Nee, dank u.

VROUW

Toe nou, neem nou een stukje. Dan eten we samen. Hier. Eet maar lekker op.

De jongen eet een stukje koek.

VROUW

Hoelang moet je hier nog blijven?

JONGEN

Ik weet het niet. Nog een uurtje denk ik.

VROUW

Oh, dus je hebt geen haast.

JONGEN

Nee.

VROUW

Wat moet je hierna doen?

JONGEN

Ik wilde even naar het Noorderpark fietsen.

VROUW

Heb je daar met iemand afgesproken?

JONGEN

Nee. Een meisje dat ik ken, heeft daar iets gebouwd. Een soort grote pop.

VROUW

Wat voor pop?

JONGEN

Ja, ze zei van hout. Ik weet het niet precies. Het is een opdracht voor haar studie.

VROUW

Is dat een vriendin van je?

JONGEN

Nee. Ze woont bij mij in de straat en ze gaf me een foldertje.

VROUW

Wat voor foldertje?

JONGEN

Over die pop.

VROUW

Is zij er ook als je straks gaat kijken.

JONGEN

Dat weet ik niet.

VROUW

Heb je er zin in?

JONGEN

Ja.

VROUW

Ik kan me voorstellen dat je wel benieuwd bent naar die pop?

JONGEN

Ja, ik ben wel benieuwd.

VROUW

Ik ben ook wel benieuwd. Maar zoiets is voor mij te zwaar. Bij de voordeur kan ik al niet meer.

Heeft je zusje blond haar?

JONGEN

Nee, bruin haar. Donkerbruin. En ze is bestwel dun.

VROUW

Hoe dun?

JONGEN

Ik til haar altijd zo de lucht in.

VROUW

Maar nu dus niet meer zo vaak.

JONGEN

Nee.

VROUW

De laatste keer dat je daar was, heb je haar toen de lucht in getild?

JONGEN

Nee.

VROUW

Je ligt nu naast mij. Lijk ik op je zusje?

JONGEN

U bent wel anders.

VROUW

Hoe anders?

JONGEN

U bent natuurlijk in de eerste plaats ouder.

VROUW

Hoe was het tussen jullie? Maakten jullie vaak grapjes?

JONGEN

We deden wel wat dingen samen.

VROUW

Lig je goed?

JONGEN

We moesten vaak samen afwassen. Dan vertelde ze over haar vriendinnen.

VROUW

Ik zal je kussen wat beter onder je hoofd leggen.

JONGEN

En ik tilde haar dus vaak op.

VROUW

Lig je lekker?

JONGEN

En ik hielp haar wel eens met haar huiswerk.

VROUW

Lig je lekker?

JONGEN

Oh ja, dat moet ik u nog vragen.

VROUW

Ga maar lekker even slapen, als je moe bent.

JONGEN

Nee, ik moet u iets belangrijks vragen.

VROUW

Wat wil je vragen?

JONGEN

Volgende week krijgt mijn zusje haar diploma, op de dag dat ik eigenlijk bij u moet schoonmaken.

VROUW

En wat wil je dan precies vragen?

JONGEN

Ik zou daar graag bij willen zijn. Mijn zusje zou dat ook heel fijn vinden. Ze gaat een lied zingen.

VROUW

Ik ben ziek.

JONGEN

Ja, dat weet ik, maar ik wilde vragen of ik misschien voor één keer op een andere dag kan komen.

VROUW

Welke dag?

JONGEN

Nou, ik kan vrij vaak.

VROUW

Je weet toch dat ik niets kan?

JONGEN

Maar ik kan gewoon een andere dag komen. Voor één keer?

VROUW

Nou, liever niet.

JONGEN

Kunt u niet een andere dag?

VROUW

Ik wil dat niet. Ik wil dat echt niet. Oh hou op, ik hou dit niet vol.

JONGEN

Maar het is mijn zusje. Ze mist me.

VROUW

Ja, nou dan moet je gewoon vaker naar haar toe gaan en niet mij er nu mee gaan belasten.

JONGEN

Waarom wilt u niet een andere dag? U bent toch bijna altijd thuis?

VROUW

Ja, daar kan ik toch niets aan doen? Wat kan ik er nou aan doen dat ik ziek ben. Zoiets overkomt je op een dag en dat moet je dan maar gewoon accepteren. Ik moet hier maar gaan liggen. Elke dag. En dat moet ik heel normaal vinden. Ga maar naar je zusje. Laat mij hier maar liggen. Ik maak mijn huis zelf wel schoon. Ook al doe ik er dagen over. Ik heb niemand nodig.

JONGEN

Maar luister...

VROUW

Ik heb niemand nodig.

JONGEN

Mevrouw!

VROUW

Ik ben geen mevrouw.

JONGEN
Dat bent u wel.

VROUW
Ik ben een meisje. Ga maar weg. Ik heb je niet nodig.

JONGEN
Maar het is nog geen tijd.

VROUW
Je kunt niet eens schoonmaken.

JONGEN
Hoe bedoelt u dat?

VROUW
Je bent al de hele ochtend bezig, en het is nog steeds vies overal.

JONGEN
Waar vindt u het vies dan?

VROUW
Overal. Het stinkt hier. Waarom doe je niet wat beter je best?

JONGEN
Ik doe mijn best.

VROUW
Ik snap wel dat het gewoon een baantje voor je is. Dat je zo weer weggaat. Dat je, als je bij je fiets bent, mij alweer vergeten bent.

JONGEN
Dat is niet zo.

VROUW
Dat is wel zo. Ga nu maar.

JONGEN
Ik wil nog niet gaan.

VROUW
Mijn bed uit. Nu. Dag.

JONGEN
Ik doe toch mijn best?

VROUW
Niet genoeg.

JONGEN
Ik vind het fijn om bij u schoon te maken, mevrouw.

VROUW
Meisje. Ik ben een mooi meisje. Vind jij dat ook?

JONGEN
Dat weet ik niet. Maar ik kom hier altijd heel graag.

VROUW
Echt?

JONGEN

Ja, echt.

VROUW

Zit je nu tegen me te liegen?

JONGEN

Nee. Waarom zou ik tegen u liegen?

VROUW

Dat weet ik niet.

JONGEN

Zeg zoiets toch niet.

Stilte.

JONGEN

Hoe smaakte de gevulde koek?

VROUW

Best.

JONGEN

Vond u het niet lekker?

VROUW

Jawel.

JONGEN

Zal ik er nog eens één voor u kopen over een poosje?

VROUW

Dat is goed.

JONGEN

Hoelang is het eigenlijk geleden dat u zo'n koek heeft gegeten?

VROUW

Zo één als deze?

JONGEN

Ja.

VROUW

Ik weet het niet.

JONGEN

Mag ik nog even blijven?

VROUW

Je moet toch naar het Noorderpark?

JONGEN

Ja. Maar niet meteen.

VROUW

Wat wil je dan, jongen?

JONGEN

Hier nog even zitten. Bij u. Hoe voelt u zich?

VROUW

Moe. Ik zou zo graag eens even willen wandelen. Naar het winkelcentrum, en dan nog een stukje langs het kanaal. Al is het maar een uurtje. Dat zou me zo gelukkig maken. Maar ik kan het niet. Ik zou niet weten hoe ik dat zou moeten doen. Wat ik je nog wilde vragen... die gevulde koek... heb je die echt voor mij gekocht?

JONGEN

Ja.

VROUW

Had je hem niet toevallig nog in je tas zitten?

JONGEN

Nee.

VROUW

Weet je dat zeker?

JONGEN

Ja.

SCENE 3. DE VRIENDINNEN

MEISJE 1

Ik ben jouw vriendin.

MEISJE 2

Ja, jij bent mijn vriendin.

MEISJE 1

En jij...

MEISJE 2

Ik?

MEISJE 1

Jij bent mijn vriendin.

MEISJE 2

Ja. Ik ben jouw vriendin.

MEISJE 1

Heel lang al.

MEISJE 2

Al heel lang.

MEISJE 1

Wij zijn vriendinnen.

MEISJE 2

Ja.

MEISJE 1

Vriendinnen. Waarom vertel je me niet waarom je huilt? Waarom je nu huilt.

MEISJE 2

Ik huil.

MEISJE 1

Je huilt. Je huilt wel vaker. Ik huil ook wel eens. En dan vertellen wij elkaar waarom we huilen. Altijd.

MEISJE 2

En dat is fijn.

MEISJE 1

Ja. Dan helpen we elkaar. Wij zijn vriendinnen.

MEISJE 2

Volgens mij is het bijna over.

MEISJE 1

Wat?

MEISJE 2

Het huilen.

MEISJE 1

Ja?

MEISJE 2

Bijna. Ja. Het is over. Gelukkig.

MEISJE 1

Ik snap het niet.

MEISJE 2

Ik huil niet meer.

MEISJE 1

Zomaar huil je niet meer.

MEISJE 2

Ben je niet blij?

MEISJE 1

Het gaat zo snel. Nooit gaat het zo.

MEISJE 2

Nee?

MEISJE 1

Nee. Het gaat altijd anders.

MEISJE 2

Hoe dan?

MEISJE 1

Niet zo snel. Het gaat altijd zo: je begint te huilen, en ik zie dat. Ik laat je even. Tot ik aan je vraag: 'waarom huil je?'.

MEISJE 2

Dat deed je nu ook.

MEISJE 1

Je gaf geen antwoord.

MEISJE 2

Meestal ga je, vlak voordat je dat vraagt, naast me zitten.

MEISJE 1

Of staan.

MEISJE 2

Afhankelijk van of ik zit of sta.

MEISJE 1

In elk geval op een warme en troostende manier. Ik luister naar hoe je snikt. Verder is het stil. Totdat jij bijvoorbeeld zegt:...

MEISJE 2

(*Speelt*) Mijn ring. Ik ben de ring van mijn oma kwijt. Die met dat blauwe steentje. Ik had haar beloofd om er voorzichtig mee te zijn.

MEISJE 1

En dan help ik je met zoeken. Ik vraag: Wanneer heb je je ring voor het laatst gezien?

MEISJE 2

Vanmorgen.

MEISJE 1
Waar was je toen?

MEISJE 2
In mijn bed.

MEISJE 1
De ring ligt onder je bed.

MEISJE 2
Ligt 'ie daar?

MEISJE 1
Ja.

MEISJE 2
Of ik vertel je dat ik een jongen heb leren kennen...

MEISJE 1
...op de muziekschool. Jij speelt fluit...

MEISJE 2
... en hij speelt elektrische gitaar.

MEISJE 1
Hoe ziet hij eruit?

MEISJE 2
Hij heeft donkerbruin haar en draagt altijd een groene trui.

MEISJE 1
Het is de eerste keer dat je over een jongen vertelt.

MEISJE 2
En als we samen muziek maken, klinkt dat zo mooi. Zijn elektrische gitaar, en dan met mijn fluit erbij. Soms kijk ik even naar 'm, maar hij let alleen op zijn gitaar.

MEISJE 1
En je moet huilen. Ik weet niet zo goed wat ik moet zeggen.

MEISJE 2
De jongen is mooi en zo lief.

MEISJE 1
Ik zit naast je, luister en snap volgens mij waarom je huilt.

MEISJE 2
Of ik huil omdat ik graag naar huis wil.

MEISJE 1
Het is de eerste keer dat we samen, zonder familie op vakantie zijn. Op een camping samen in een tentje. En nu, de tweede dag, wil je naar huis. Waarom wil je naar huis?

MEISJE 2
Ik weet het niet.

MEISJE 1
Ik heb me hier zo op verheugd.

MEISJE 2

Ik ook. Maar ik wil geloof ik naar huis.

MEISJE 1

Ik heb vier weken gewerkt voor deze vakantie.

MEISJE 2

Ik ook.

MEISJE 1

We hebben vandaag toch de hele dag leuk op het strand gelegen? En leuk gezwommen? En nu liggen we toch fijn in ons tentje?

MEISJE 2

Ja.

MEISJE 1

Vind je het niet gezellig?

MEISJE 2

Jawel.

MEISJE 1

We liggen hier toch fijn?

MEISJE 2

Ja.

MEISJE 1

Waarom huil je dan nu? En dan moet ik ook huilen. De volgende dag haalt jouw vader ons op met de auto. We gaan weer naar huis. De laatste keer dat je hilde ging het om je studie. Je zei dat het zoveel was.

MEISJE 2

Jij komt op het idee om een schema te maken. Om per dag te bepalen wat ik ga doen.

MEISJE 1

Dat maakt het overzichtelijk.

MEISJE 2

En door dat schema zie ik dat er best nog wat tijd over blijft voor andere dingen.

MEISJE 1

Waarom hilde je daarnet?

MEISJE 2

Ik weet het niet.

MEISJE 1

Waarom hield het zomaar op, zonder dat je mij iets hebt verteld en zonder dat ik daar ik daar iets op heb geantwoord?

MEISJE 2

Ik weet het niet. Ineens hilde ik. En nu is het weg en weet ik niet meer zo goed wat er was.

MEISJE 1

Maar wat voelde je toen je hilde?

MEISJE 2

Ik moet er even over nadenken.

MEISJE 1

Denk maar na. Niet te lang.

MEISJE 2

Ik heb eigenlijk best veel ideeën. Best vaak heb ik een idee, dat mij wel goed lijkt.

MEISJE 1

Wat voor idee?

MEISJE 2

Over hoe dingen zouden kunnen gaan.

MEISJE 1

Wat voor dingen?

MEISJE 2

Dingen om mij heen. Hoe ze beter zouden kunnen gaan.

MEISJE 1

Maar...

MEISJE 2

Hoe dingen om mij heen beter zouden kunnen gaan.

MEISJE 1

En ik dan?

MEISJE 2

Wat?

MEISJE 1

Je zegt: 'ik' en 'mij'. 'Om mij heen.'

MEISJE 2

Wat bedoel je?

MEISJE 1

Wij zijn toch vriendinnen?

MEISJE 2

Natuurlijk.

MEISJE 1

Wij zijn toch elkaars vriendinnen?

MEISJE 2

Ja. Wij zijn vriendinnen, ja! Vanmorgen fietste ik door het Noorderpark. Op het fietspad lag een vogel dood te gaan. Ik stopte, dacht even na over wat ik moest doen. Tot de vogel al dood was.

MEISJE 1

Maar je kunt dan ook niet echt iets doen.

MEISJE 2

Oh nee? Is dat zo? Met een papiertje pakte ik de vogel op en legde 'm in het gras. Ik keek om mij heen en zag een andere vogel op het gras. Hij sprong een beetje rond. Er zat een vogel op een bankje en een vogel bij het water.

MEISJE 1

Zal ik even naast je komen zitten?

MEISJE 2

Toen ik net huilde, voelde ik een zwaarte.

MEISJE 1

Dan zal ik naar je luisteren.

MEISJE 2

Een zwaarte die ik niet herkende. En dichtbij me was. Ik zag het en voelde tranen. Ik tilde het op en moest huilen. Ik bekeek het en jij vroeg me waarom ik huilde. Het werd te zwaar dus ik legde het weer neer. Ik liep weg, liet het achter me liggen. Keek niet meer om. Moest niet meer huilen.

MEISJE 1

Wij zien elkaar elke dag. En dan kammen wij elkaars haren. En we trekken elkaars kleren aan. Dan loop ik in jouw trui en jij in een jurk van mij. Zo gaat dat altijd. En soms kammen we even niet, en houden we onze eigen kleren aan. Omdat één van ons iets wil vertellen. Of vragen. Ik begrijp je niet. Ik begrijp je niet.

MEISJE 1

Wat ik net voelde was te zwaar voor één persoon. Misschien wordt het huilen wel doorgegeven en voelt dus nu iemand anders die zwaarte. Tot het ook voor diegene te zwaar wordt en het weer aan een ander doorgeeft. Hopelijk woont deze persoon buiten de stad.

MEISJE 1

Voor het eerst vertel je mij iets, wat ik niet begrijp.

MEISJE 2

Misschien is dit ook niet te begrijpen. Hoe kun jij nou weten wat ik denk als ik een duif zie doodgaan?

MEISJE 1

Dat weet ik wel. Je vindt het zielig.

MEISJE 2

Zielig? Het is niet alleen maar zielig. Het is veel meer dan dat. Dat bedoel ik. Het is iets voor mijzelf. Als ik die duif daar zie liggen, dan zal ik daar zelf iets mee moeten. Ik moet erover nadenken, even gaan zitten, misschien een stukje lopen, of rennen. Maar ik moet het helemaal zelf doen. Niemand kan mij daarbij helpen.

MEISJE 1

Nee?

MEISJE 2

Nee.

MEISJE 1

Je maakt me bang. Zal ik je haren kammen?

MEISJE 2

Sommige mensen hebben geen huis. Waarom hebben sommige mensen geen huis? Hoe kan dat? Ik zou soms zo graag willen dat iedereen een huis heeft. Dat is zo'n idee.

MEISJE 1

Wat voor idee?

MEISJE 2

Waar ik het net over had. Luister je wel naar me? Als jij een keer geen huis hebt, kun je bij mij slapen. Onthoud je dat?

MEISJE 1

Ik heb een huis.

MEISJE 2
Onthoud je dat?

MEISJE 1
Ja, ik onthoud het. Zal ik nu je haren kammen? En wil je misschien mijn broek passen?

SCENE 4. DE HUISGENOTEN

Een meisje ligt halfnaakt op een keukentafel. Een jongen staat ernaast.

JONGEN
Ik wil niet.

MEISJE
Kom nou maar.

JONGEN
Nee. Ik wil het toch liever niet.

MEISJE
Waarom niet?

JONGEN
Ik denk omdat we huisgenoten zijn.

MEISJE
Is dat erg?

JONGEN
Nee, het is niet erg. Maar je bent...

MEISJE
Wat ben ik? Wat ben ik?

JONGEN
Mijn huisgenoot. Dit is niet goed. Denk ik.

MEISJE
Vind je me knap?

JONGEN
Hoezo?

MEISJE
Zeg het maar.

JONGEN
Ja.

MEISJE
Dus je vindt me wel knap?

JONGEN
Ja.

MEISJE
Ik snap het niet.

JONGEN
Zullen we anders thee zetten?

MEISJE
Dit is je kans.

JONGEN
Het hoeft toch niet.

MEISJE
Nee, het hoeft ook niet. Ga maar weer thee zetten. Dan gaan we weer fijn praten over dat jij nog nooit met een meisje...

JONGEN
Daar hebben we het maar één keer over gehad.

MEISJE
Daar hebben we het bijna altijd over als we thee drinken.

JONGEN
Jij vraagt er altijd naar.

MEISJE
Jij zet altijd thee.

JONGEN
Dat is toch gezellig?

MEISJE
Ik mag daar toch wel naar vragen?

JONGEN
Ja. Maar dan wel op een huisgenootachtige manier.

MEISJE
Hoe gaat dat dan?

JONGEN
Ik schenk thee in. We eten een koekje. En dan kunnen we het er wel even over hebben.

MEISJE
Vind je het jammer?

JONGEN
Wat?

MEISJE
Dat je nog nooit met een meisje hebt gezoend.

JONGEN
Ik heb wel gezoend.

MEISJE
Ja? Dat heb je nog nooit verteld.

JONGEN
Eén keer. Drie jaar geleden.

MEISJE
Dat heb je mij nooit verteld.

JONGEN
Maar niet meer hoor. Alleen gezoend.

MEISJE
Heb je alleen gezoend? Of ook meer?

JONGEN
Nee, alleen gezoend.

MEISJE
Dat wist ik nog niet.

JONGEN
Zal ik thee zetten?

MEISJE
Ja. Wacht even. Ik vind het zielig voor je. Dat je nog nooit met een meisje hebt gevreeën. Dat je nog nooit de borsten van een meisje hebt aangeraakt, dat vind ik zielig voor je. Echt zielig.

Stilte.

MEISJE
Je bent toch een leuke jongen? Toch? Je bent toch leuk? Je vindt jezelf toch wel leuk? Zeg nou iets.

JONGEN
Ja, ik ben denk ik best leuk.

MEISJE
Je mag als je dat wilt, wel even aan mij zitten. Ik vind dat niet zo erg.

JONGEN
Ik denk dat het beter is van niet.

MEISJE
Je kunt me ook uitkleden. Zie maar waar je begint. Misschien mijn schoenen?

JONGEN
Sorry, nee.

MEISJE
Maar je wilt het toch. Al zo lang. Drie jaar geleden al. Toen heb je alleen gezoend. Nu kun je meer doen.

JONGEN
Drie jaar geleden had het ook gekund.

MEISJE
Waarom heb je het dan niet gedaan?

JONGEN
Ik had haast.

MEISJE
Heb je nu haast?

JONGEN
Ik hoef pas vanavond weer echt iets te doen, wat echt moet, waar ik niet onderuit kan.

MEISJE
Even voor de duidelijkheid: het mag.

JONGEN
Wat mag?

MEISJE
Doe toch niet zo stom. Het mag. Het mag!

JONGEN

Nou, dan moeten we het misschien maar doen.

MEISJE

Ja, het hoeft niet! Ik doe dit voor jou.

JONGEN

Maar zouden we dan naakt op elkaar gaan liggen?

MEISJE

Ja. Als jij het op die manier wilt, wie ben ik dan om het anders te willen. Hé, als jij dat wilt, dan is dat goed.

JONGEN

Maar kunnen we dan daarna nog wel gewoon thee drinken met elkaar?

MEISJE

Natuurlijk.

JONGEN

Ik weet niet of dat kan.

MEISJE

Als jij nou vast water op zet, de koekjes pakt. Dan gaan we naakt op elkaar liggen, dus wat jij net zei. Tot het water kookt. Dan gaan we thee drinken.

JONGEN

Hoe?

MEISJE

Wat hoe?

JONGEN

Hoe gaan we dan thee drinken?

MEISJE

Zoals we dat altijd doen.

JONGEN

Naakt?

MEISJE

Ja, het mag ook naakt.

JONGEN

Oh, nee dat hoeft niet, hoor!

MEISJE

Wees maar rustig. Ik ben je huisgenoot.

JONGEN

Ik vind het opeens een beetje eng. Mag ik misschien even bij je komen zitten?

MEISJE

Kom maar.

De jongen gaat bij het meisje zitten.

JONGEN

Dit is fijn.

MEISJE
Ja. Dit is fijn.

JONGEN
Samen zitten. Misschien nog wat thee erbij...

MEISJE
... en allebei een koekje.

JONGEN
Zo blijven we een poosje zitten.

MEISJE
Buiten gebeuren er allemaal enge dingen.

JONGEN
Maar niet hier. Hier is het fijn.

MEISJE
We zeggen af en toe iets tegen elkaar.

JONGEN
Weet je... Als ik 's nachts niet kan slapen, loop ik wel eens naar jouw kamer, en doe de deur een stukje open. Dan kijk ik naar je.

MEISJE
Ja?

JONGEN
Soms loop ik je kamer binnen, en ga ik zitten op een stoel.

MEISJE
Hou op.

JONGEN
Grapje.

MEISJE
Ik wist dat het een grap was.

JONGEN
Het is toch geen grap.

MEISJE
Nou, hou op.

JONGEN
Eén keer ging ik op je bank liggen. Ik stond weer op. Liep naar je toe, boog over je heen en fluisterde:
'Kun je een beker warme melk voor me maken?'

MEISJE
Grapje.

JONGEN
'Met honing?'

MEISJE
Grapje.

JONGEN

En daarna fluisterde ik: 'Mag ik tussen jullie in komen liggen?'

MEISJE

Maar ik lig daar toch alleen?

JONGEN

Ik fluister. Je hoort het niet.

MEISJE

Lieve jongen. Mijn lieve jongen.

Stilte.

MEISJE

Vertel me eens wat je mooi vindt. Wat vind jij mooi?

JONGEN

Ik weet het niet.

MEISJE

Er is toch wel iets wat je mooi vindt?

JONGEN

Wat vind jij dan mooi?

MEISJE

Ik was een paar dagen geleden in het Noorderpark.

JONGEN

Waarom?

MEISJE

Ik verveelde me.

JONGEN

Wat ging je daar dan doen?

MEISJE

Eigenlijk niets. Ik ging een stukje fietsen en kwam uit in het Noorderpark. Toen ben ik daar even gaan zitten. Er stonden wat mensen, van onze leeftijd. Ze waren bezig met het opbouwen van zelfgemaakte dingen. Er liepen wat jongens met stalen buizen, en twee meisjes waren een soort grote pop aan het opzetten. Ik weet niet of ik die dingen mooi zou vinden als ik er langs zou lopen. Maar de manier waarop ze met elkaar bezig waren... ik wilde eigenlijk opstaan en helpen.

JONGEN

Wat heb je toen gedaan?

MEISJE

Ik bleef naar ze kijken. Daarna ben ik verder gefietst.

JONGEN

In jouw kamer, op jouw bureau ligt al een tijdje een klein papiertje. Er staan wat strepen en rondjes op. Ik denk dat je aan het bellen, of aan het nadenken was en onderhand aan het tekenen op dat papiertje.

MEISJE

Echt waar?

JONGEN

Dat papiertje slingert daar nu al een tijdje rond.

MEISJE

Ja?

JONGEN

Ja. Dat vind ik mooi.

MEISJE

Ik zou eens moeten kijken.

JONGEN

We kunnen wel even gaan kijken.

MEISJE

Maar we zitten nu zo fijn.

JONGEN

Oh ja. Het leek me wel een leuk idee dat we nu samen opstaan en naar jouw kamer lopen. Het papiertje bekijken. Dan weer teruglopen en hier weer gaan zitten.

MEISJE

Zullen we gewoon blijven zitten?

JONGEN

Ja, we blijven zitten, als je dat wilt.

MEISJE

Blijf je hier? Bij mij?

JONGEN

Ja.

MEISJE

Ik ben jouw dochter.

JONGEN

Hoe bedoel je?

MEISJE

Jij bent mijn vader.

JONGEN

Ja?

MEISJE

Dit is ons huis.

JONGEN

Oh.

MEISJE

Dit is onze keuken. Dit is onze tafel. Dit is onze theepot. Dit zijn onze koekjes.

JONGEN

En waar is dan de moeder?

MEISJE

Waarom zou er een moeder moeten zijn?

JONGEN

Het hoeft niet.

MEISJE

We zijn hier met zijn tweeën. (*Speelt*) Papa.

JONGEN

Dochter.

MEISJE

Lieve papa.

JONGEN

Kleine dochter.

MEISJE

Heb je je geschoren?

JONGEN

Ja, zojuist. Wat groei jij toch snel. Ik scheer me even en alweer ben je een stukje groter.

MEISJE

Ik voel me ook groot.

JONGEN

Maar dat is raar hoor, voor een vader.

MEISJE

Kleine meisjes worden groot.

JONGEN

Ja.

MEISJE

Ik blijf niet altijd hier wonen, papa.

JONGEN

Nee?

MEISJE

Nee, natuurlijk niet. Op een bepaald moment wil ik weg.

JONGEN

Nee toch?

MEISJE

Natuurlijk. Ik blijf hier toch niet altijd wonen?

JONGEN

En je vader dan?

MEISJE

Ja, dat weet ik niet. Ik kom je nog wel eens opzoeken, lieve papa. Maar ik moet weg. Dat weet jij ook.

Stilte.

MEISJE

Soms stel ik me voor dat ik hier niet meer woon, maar ergens anders, misschien met een man en een zoon, en dat ik dan de televisie aanzet, of moe thuiskom van mijn werk, of met mijn zoon een boterham eet, en dat ik dan opeens denk aan dat wij samen altijd thee dronken. In deze keuken, hier aan tafel.

JONGEN

Je gaat toch niet weg?

MEISJE
Nee.

JONGEN
Gelukkig.

MEISJE
Ja, gelukkig.

SCENE 5. DE BAKKER EN DE KLANT

Een bakker achter een toonbank. Een vrouw in zijn winkel.

BAKKER

Dus u heeft geen geld bij u?

VROUW

Nee. Sorry.

BAKKER

En u wilt wel een brood?

VROUW

Ja, sorry. Een heel volkoren gesneden graag. Sorry.

BAKKER

Tja.

VROUW

Wat?

BAKKER

Ja, het gaat mij natuurlijk niet zoveel aan, maar waarom gaat u naar een winkel zonder geld mee te nemen?

VROUW

Ik heb geen geld.

BAKKER

Oh?

VROUW

Het is op.

BAKKER

Echt waar?

VROUW

Al twee dagen. Ik heb honger.

BAKKER

O jee. Dat is ook wat.

VROUW

Ja.

BAKKER

U heeft echt honger?

VROUW

Ja.

BAKKER

Zo. Dat is wel een verhaal.

VROUW

Rozijnen.

BAKKER
Wat?

VROUW
Die heb ik als laatste gegeten. Rozijnen. Twee dagen geleden.

BAKKER
Rozijnen?

VROUW
Ja.

BAKKER
Dat is niet echt vullend.

VROUW
Nee.

BAKKER
Wel als ze in een bolletje zitten. Een rozijnenbol.

VROUW
Een heel volkoren gesneden. Zou ik dat mogen?

BAKKER
Wat moet ik nou doen? Er staat een vrouw in mijn winkel die zegt dat ze geen geld heeft en wel een ontzettende grote honger. Tenminste, dat neem ik aan, want ze heeft twee dagen geleden voor het laatst rozijnen gegeten. En nu vraagt ze dus aan mij een gratis brood.

VROUW
Volkoren. Een hele graag. Gesneden.

BAKKER
Maar begrijpt u, mevrouw, dat u in wezen aan mij vraagt, aan een winkelier, een kleine zelfstandige, om een artikel zomaar voor niets weg te geven? Dat is toch geen onderhandelen?

Stilte.

BAKKER
U heeft honger. Ik heb hier een schap vol met broden. Kijk, ik ben natuurlijk niet alleen winkelier. Ik ben ook gewoon een man die tegenover een vrouw staat die zegt dat ze honger heeft. Dat doet natuurlijk wel iets met mij. En dat weet u ook. Toch? Toch? Dat weet u ook, toch?

Stilte.

BAKKER
En daarbij, dan gaan we er al vanuit dat wat u beweert, namelijk dat u twee dagen geleden voor het laatst rozijnen heeft gegeten, dat dat waar is. Dat nemen we nu zomaar even aan.

VROUW
Waarom zou ik daar over liegen? Gelooft u mij niet? Als ik niet snel iets eet, dan...

BAKKER
Wat dan? Dan zakt u hier zo direct in elkaar? Waarom zou ik dat zomaar geloven? Dat wil ik dan eerst wel eens zien.

VROUW
Dan ga ik maar weer. Dank u wel.

BAKKER

Tot ziens, mevrouw.

VROUW

Dag.

BAKKER

Nog een prettige dag.

VROUW

Ja.

De vrouw draait zich om en loopt weg.

BAKKER

Ik heb het ook niet makkelijk. Mevrouw? Ik heb het ook niet makkelijk.

VROUW

Zou ik misschien even ergens kunnen zitten? Ik word een beetje duizelig.

BAKKER

U moet iets eten. Hier heeft u een krukje.

De vrouw gaat zitten.

BAKKER

Weet u waar ik nu zomaar aan moet denken? Een poosje terug was ik in een zwembad. Ik had al een klein uur gezwommen en liep wat langs het water. Ik liep nog wat verder. Toen zag ik op een deur een bordje hangen waarop stond: 'Masseren, vijf euro'. Ik deed die deur open en daar stond een vriendelijke man die zei dat ik mocht gaan liggen. Hij masseerde me en onderhand kletsten we wat. Over mijn bakkerij. Over zijn masseren. Toen 'ie klaar was vroeg hij: 'Bent u hier al vaker geweest?' Ik antwoordde dat dit voor mij de eerste keer was. En toen zei hij: 'Laat die vijf euro dan maar zitten. Deze krijgt u van mij.' Aardig hè? Ik vond het wel bijzonder. Nu ik er zo over nadenk, dat lijkt best op onze situatie. Maar, nee, zomaar een brood weggeven, het is moeilijk. Heeft u niet de helft?

VROUW

Nee. U lijkt op mijn broer.

BAKKER

Ja? Is hij ook bakker?

VROUW

Nee.

BAKKER

Oh.

VROUW

Hoe u iets vertelt, dat zou mijn broer ook zo kunnen doen.

BAKKER

Ja? Wat leuk. Wacht, ik haal nog een krukje. Eén moment hoor.

De bakker loopt weg en komt terug met een krukje.

BAKKER

Ik heb even nagedacht over wat u zei over uw broer. Ik wil het daar best met u over hebben hoor, en ik vind het leuk dat ik op hem lijk. Maar ik weet nog niet zeker of u bijvoorbeeld daarom een brood van mij krijgt. Sorry hoor, maar dat wilde ik heel even tussendoor voor de duidelijkheid zeggen. Dat praat wat makkelijker voor mij. Gezellig. Is uw broer aardig?

VROUW

Mijn broer woont in Amerika.

BAKKER

Oh, wat doet hij daar?

VROUW

Iets met computers. Hij heeft een eigen bedrijf. Net als u.

BAKKER

Ja. Precies. Zoekt u hem wel eens op?

VROUW

Vorig jaar was hij een week hier. We hebben samen kerst gevierd.

BAKKER

Fijn.

VROUW

Hij had cadeautjes meegenomen.

Ze laat haar ketting zien.

BAKKER

Oh ja. Zou u niet eens naar hem toe willen?

VROUW

Ja, dat zou ik wel willen.

BAKKER

Mag ik dan nu iets aan u vertellen? Wilt u misschien even iets drinken?

VROUW

Ik zou wat willen eten.

BAKKER

Oh ja.

VROUW

Een heel volkoren gesneden.

BAKKER

Kunt u nou echt niets anders zeggen dan dat u een brood wil?

VROUW

Ik heb honger.

BAKKER

Ja, dat begrijp ik nu wel.

VROUW

Sorry. Ik ga.

BAKKER

Nee, u gaat helemaal niet. U blijft zitten, hier op deze kruk. We zijn gezellig aan het kletsen. En daar gaan we nog even mee door. Bent u ook zo graag thuis?

VROUW

Hoe bedoelt u?

BAKKER

Ik ben de laatste weken het liefst eigenlijk gewoon thuis. Als ik nu geen brood zou hoeven verkopen, zou ik nu waarschijnlijk een beetje rondlopen in mijn huis. Door de keuken, de gang in, dan naar de slaapkamer, daarna even op mijn balkon staan. Weer terug naar de keuken, een boterham smeren. Opeten. Ik heb thuis ook van deze krukjes. Bent u graag thuis?

VROUW

Ik ben altijd thuis.

BAKKER

Fijn, hè?

VROUW

Ik zou ook wel eens weg willen.

BAKKER

Naar Amerika? Naar uw broer?

VROUW

Ja, of gewoon eens naar een andere stad, met de trein.

BAKKER

Waarom doet u dat dan niet?

Stilte.

BAKKER

Ik was eerder altijd zo onrustig. Ik moest altijd iets doen van mezelf. En ik moet er wel bijzeggen, als die onrust er niet was, was deze bakkerij er ook niet geweest. Maar nu, ik weet niet, snapt u wat ik bedoel? Snapt u het? Zoals dit, dat wij hier nu zo samen even zitten, dat is toch eigenlijk heel gezellig?

VROUW

Had u het nou net over iets te drinken?

BAKKER

Ja. Wilt u dat?

VROUW

Ja, graag. Misschien wat water.

BAKKER

Ik heb ook melk.

VROUW

Doe maar water.

BAKKER

Thee, appelsap?

VROUW

Water.

De bakker geeft de vrouw een glas water.

VROUW

Dank u.

BAKKER

U ziet er moe uit.

VROUW

Ja?

BAKKER

Slaapt u wel goed?

VROUW

Ik word vaak wakker, door de honger.

De bakker begint te huilen.

BAKKER

U snapt toch wel waarom ik u niet zomaar een brood kan geven? U moet dat toch kunnen begrijpen? Waarom maakt u het mij zo moeilijk? Ik, ik... wacht even hoor... ik, ja wat moet ik nou doen? We hadden het net zo gezellig. En nu? Nu hebben we ruzie.

VROUW

Ruzie?

BAKKER

Als het aan mij ligt hebben we ruzie, mevrouw. Ik wil goed zijn voor mensen. Dat wil ik echt heel graag. Elke dag sta ik vroeg op om brood te bakken. Voor de mensen hier in de stad. Dat vind ik een mooi idee. Ik ben deze winkel heus niet alleen begonnen om geld te verdienen. Ja kijk, natuurlijk... natuurlijk moet ik net als ieder ander kunnen leven, maar dat betekent niet dat ik daar niet ook andere ideeën over heb. Mensen hebben elke dag brood nodig om in leven te blijven. En ik kan daar voor zorgen. Een beetje. Helemaal niet omdat ik een belangrijke man ben. Begrijpt u dat? Misschien kunt u maar beter gaan. Ga maar weg. Ga weg! U bent lastig. Dag!

Stilte. De vrouw wil weglopen.

BAKKER

Het zou kunnen dat ik u heb lastig gevallen met mijn verhalen over dat ik graag thuis ben en dat ik vroeger zo onrustig was. Vaak kopen mensen een brood en dan gaan ze meteen weer. En dat is ook prima. Maar zoals we daar net zaten op die krukjes...

VROUW

Zal ik nu maar gaan?

BAKKER

Ja. Dus u heeft echt twee dagen al niet gegeten?

VROUW

Ja.

BAKKER

U liegt niet?

VROUW

Ik ga nu maar.

BAKKER

Lijk ik erg op uw broer?

VROUW

Ja.

BAKKER

Mist u uw broer?

VROUW

Ja.

BAKKER

En ik lijk op hem? Wacht even. Ik kan u wel een kapje geven.

VROUW

Ja?

BAKKER

Alstublieft. Eet maar lekker op.

De vrouw eet het vlug op.

BAKKER

Hebben we toch een oplossing gevonden. Het is niet helemaal waar dat de onrust die ik altijd had, nu helemaal weg is. Gisteravond had ik bedacht om eens vroeg in bed te gaan liggen. Maar ik kon helemaal niet slapen. Ik bleef maar wakker. Na een paar uur ben ik er maar weer uit gegaan. Ik ben het vloertje in mijn keuken gaan dweilen. Het was zo vies... maar nu is het schoon. Je kunt er weer met blote voeten overheen lopen.

VROUW

Gelukkig maar.

BAKKER

Ja.

VROUW

Mag ik misschien nog even gaan zitten?

BAKKER

Ja, natuurlijk.

De vrouw gaat zitten.

BAKKER

Zal ik ook nog even gaan zitten?

VROUW

Ja.

De bakker gaat ook zitten.

SCENE 6. DE OUDEREN

Een oude man en een oude vrouw. Ze zijn burenen.

VROUW

Ik snap geloof ik nog niet helemaal wat u probeert te zeggen.

MAN

Ach, zo belangrijk is het niet.

VROUW

Zegt u het gerust. Ik luister.

MAN

Nee, 't was niets.

VROUW

Volgens mij wel.

MAN

Vergeet het.

VROUW

Ik luister.

MAN

Laat maar.

VROUW

Laat maar?

MAN

Ja, laat maar.

VROUW

Doe niet zo gek.

MAN

Ach, laat ook eigenlijk maar.

VROUW

Ik ben benieuwd.

MAN

Nee, natuurlijk niet.

VROUW

Ah wel.

MAN

Ah nee.

VROUW

Wel.

MAN

Welnee...

VROUW
Welja...

MAN
Nou nee...

VROUW
Ach kom... zeg het nou. Zeg het. Wat wilt u zeggen? Tegen mij?

MAN
Het lijkt wel alsof u het liefste van alles slaapt. Als u zou mogen kiezen, dan zou u voornamelijk slapen. Nu bent u toevallig even wakker, omdat ik er ben. Ik weet niet waarom ik dat denk. Het komt door uw haren. En uw vest.

VROUW
Hoelang zijn wij nu burenen?

MAN
Ik bedoel, hoe uw haren over uw vest vallen. En verder, stel ik mij voor dat u grote dikke dekens heeft en veel schone witte lakens. Lekker schoon. En veel. Of juist misschien een beetje vieze witte lakens. Een beetje vies. Snapt u? Die een klein beetje muf ruiken. Omdat ze al een poosje op uw bed liggen. Heerlijk. En zo gezellig. Met wat vlekken erop, want u eet in bed, volgens mij. U voelt broodkruimels bij uw benen. En nu zit u even hier, omdat dat toch af en toe moet. Eigenlijk alleen om vijf uur als ik binnenkom met het eten. Dan zit u hier. Want ja, ik heb tenslotte toch gekookt, en dat is helemaal geen moeite, want ik kook gewoon iets meer, en ik kook graag. Maar toch, om vijf uur zorgt u dat u hier zit. Dan praten we even. En als ik weg ben, dan loopt u zonder na te denken direct weer uw bed in. U trekt ook niet uw kleren uit. Of dit is uw pyjama. Ik vind dat wel leuk. Of, leuk is misschien niet het goede woord. Nee, wel, dat is denk ik wel het goede woord.

VROUW
Hoelang kookt u nu al voor mij?

MAN
Veertien jaar geleden bent u hier komen wonen.

VROUW
Zo lang geleden al?

MAN
Ik woonde hier toen net drie maanden. De straat zag er nog anders uit. Er stonden jonge bomen. En er was nog weinig groen.

VROUW
Inderdaad, er was nog weinig groen.

MAN
Langzaam is dat gaan groeien. En je kon duidelijk zien dat de tegels nog maar pas waren neergelegd.

VROUW
En dat de prullenbakken nieuw waren.

MAN
En de zandbak.

VROUW
De tuinen waren nog kaal.

MAN
Met hier en daar een bloem.

VROUW

En de vogels uit het Noorderpark kwamen deze nieuwe wijk verkennen.

MAN

En u zette dat rode plantenpotje buiten, naast de tuindeur. U deed helemaal niets aan uw tuin. Maar elke dag kwam u even naar buiten om wat water in dat potje te gieten. Tot er een paar kleine blaadjes zichtbaar werden.

VROUW

Het werd een leuk plantje.

MAN

En u kwam elke dag even met een gieter naar buiten.

VROUW

En u stond achter het raam.

MAN

Ik stond niet achter het raam.

VROUW

Jawel. Elke dag als ik naar buiten kwam.

MAN

Welnee.

VROUW

In mijn ooghoeken zag ik u. Het geeft niet.

MAN

Uw hele tuin bleef één zandhoop, waar steeds meer onkruid groeide. U keek alleen maar naar dat rode potje. Er was ook geen tuinpad van uw deur naar het tuinhokje.

VROUW

Was er een tuinhokje?

MAN

Volgens mij wel. U had die eerste jaren ook niet zoveel spullen.

VROUW

U ook niet. Wat moet je nou bewaren? U heeft toch die handschoenen bewaard, van haar?

MAN

Welke?

VROUW

Die bruine. Ze liggen op uw kachel.

MAN

U heeft zijn vulpen bewaard. En zijn agenda. Waar bijna niets in staat. Voornamelijk verjaardagen. En jullie trouwdag.

VROUW

Hoe weet u dat?

MAN

Wist hij jullie trouwdag niet uit zijn hoofd?

VROUW

Hij schreef graag met zijn vulpen. Langzaam. Precies.

MAN

U heeft ook zijn bijbel bewaard.

VROUW

Dat is mijn bijbel.

MAN

Leest u daar wel eens in?

VROUW

Ik heb veel weggegooid.

MAN

Ik ook.

VROUW

Daar merk ik nu niets meer van. Ik heb weer veel spullen.

MAN

En mijn zoon heeft bij u een tuinpad aangelegd. Ik heb nog wat plantenpotjes bij uw tuindeur gezet.

VROUW

De prullenbakken buiten werden minder nieuw.

MAN

En de stoetegels werden gewoon de straat waar je overheen loopt als je ergens naartoe moet.

VROUW

De vogels raakten hier gewend en bleven. Wat heeft u vandaag gekookt?

MAN

Andijviestamppot.

VROUW

Met nog iets erbij?

MAN

Een gehaktbal.

VROUW

Lekker.

MAN

Toen ik net uw tuinpad opliep, bedacht ik me dat, als ik aan vroeger denk, ik niet alleen aan mijn vrouw, mijn kinderen of mijn werk denk, maar ook aan de tijd daarna. Dat ik niet meer eindeloos kon fietsen of lopen, omdat ik sneller moe begon te worden. Dat u mijn nieuwe buurvrouw werd, en de eerste keer dat ik voor u kookte. En dat bij u bracht. Ik ben steeds beter gaan kijken naar dingen. En langer ook. Ik kijk soms heel lang naar een voorwerp. Ik heb het u nog nooit gevraagd, maar...

VROUW

Ik heb wel honger inmiddels...

MAN

Oh, neemt u mij niet kwalijk... Ja, ik ben in al die jaren ook steeds meer gaan praten, lijkt het wel. Of eigenlijk minder vaak, maar soms in één keer, even heel lang. Nou ja, ik hoop niet dat het eten koud is inmiddels. Eet smakelijk.

VROUW

Bedankt.

MAN
Dag.

VROUW
Gaaf u al?

MAN
Ja, ik ga maar.

VROUW
Tot morgen.

MAN
Tot morgen.

De vrouw eet. De man blijft staan. Na een tijdje ziet de vrouw hem.

MAN
Sorry. Dag. Wat eet u snel. Vindt u het wel lekker?

VROUW
Ja.

MAN
Fijn. Sorry, ik had al lang weg moeten zijn. Ja, sorry, waarom sta ik hier nou nog?

VROUW
Ik houd nooit zo van het eetmoment.

MAN
Nee?

VROUW
Nee.

MAN
Vindt u mijn eten niet zo lekker?

VROUW
Jawel.

MAN
Ik kan ook een keer iets heel anders koken. Vis.

VROUW
Mag ik u iets vragen?

MAN
Ja. Natuurlijk.

Stilte.

VROUW
Zou ik u misschien een klein stukje mogen voorlezen uit mijn bijbel?

MAN
Uit uw bijbel?

VROUW
Ja. Het hoeft niet, hoor.

MAN

Nee, ja... dat kan wel even, denk ik.

VROUW

Heeft u daar geen problemen mee?

MAN

Nee. Ik heb zelf nog nooit uit een bijbel gelezen...

VROUW

Oh, dat is niet erg.

MAN

Begrijpt u mij niet verkeerd. Ik sta er natuurlijk open voor. Ik heb er nog nooit zo over nagedacht, over dat soort dingen, maar ik zou het best leuk vinden als u mij een stukje voorleest.

VROUW

Echt waar?

MAN

Ja, natuurlijk. Waarom niet?

VROUW

Als u even wacht. Dan zoek ik mijn bijbel.

De vrouw zoekt.

MAN

Volgens mij ligt 'ie in uw keukenkastje.

VROUW

Ja?

MAN

Dat weet ik toevallig, hoor.

VROUW

Ik zal even kijken.

MAN

U haalde een keer een potje zout uit dat kastje, en ik stond daar toen net naast, dus zag ik uw bijbel liggen.

VROUW

Wel een gekke plek voor een bijbel.

MAN

Ja, inderdaad. Oh, maar dat is niet wat ik dacht, hoor, toen we bij uw keukenkastje stonden.

VROUW

Ik zal het pakken.

De vrouw pakt de bijbel. De man blijft staan. De vrouw gaat weer zitten.

VROUW

U had gelijk.

Ze legt het boek op tafel, slaat het open en bladert erin.

VROUW

Ik moet even een geschikt stukje zoeken.

MAN

Doet u maar rustig aan.

VROUW

Oh ja, dit is misschien wel iets.

De vrouw wil beginnen met lezen, maar onderbreekt dit meteen.

VROUW

Zou u misschien...

MAN

Doe ik iets verkeerd?

VROUW

Nee, ik wilde vragen of u misschien hier op deze stoel zou willen gaan zitten.

MAN

Is dat beter dan dat ik hier sta?

VROUW

Alleen als u het wilt.

MAN

Ja, natuurlijk. Ik wil best op die stoel gaan zitten.

De man gaat op een stoel bij de tafel zitten.

MAN

Zo?

VROUW

Ja.

Stilte.

VROUW

Zou u nu nog een klein stukje deze kant op willen schuiven?

MAN

Zo?

VROUW

Nog iets? Ja, prima. En nu u dan toch hier zit, zou u misschien, als u er geen bezwaar tegen heeft, uw hoofd in uw handen willen leggen, en dan uw hoofd een beetje op en neer bewegen, zodat uw handen over uw wangen en kin wrijven.

De man probeert dit te doen.

VROUW

Nee, ik bedoel het anders.

De vrouw doet het voor. De man doet dit na.

VROUW

Ja, zo. Wat leuk, u lijkt nu een beetje op mijn man. Stop maar even. En begin dan weer op het moment dat ik net zo'n drie, vier zinnen heb voorgelezen.

MAN
Oké.

VROUW
Ja? Heeft u nog een vraag?

MAN
Nee.

VROUW
Oké. Dan begin ik.

De vrouw slaat de bijbel dicht. Legt het weg. Wacht dan even. Pakt het dan weer en slaat het open.

VROUW
Eens even kijken, waar was ik gebleven? Oh, neemt u mij niet kwalijk, ik vergeet iets belangrijks. Wilt u kijken naar mijn handen als ik het boek opensla?

De vrouw begint opnieuw.

VROUW
Eens even kijken, waar was ik gebleven? Ik lees voor uit Psalmen. ‘Gelukkig de mens die niet meegaat met wie kwaad doen, die de weg van zondaars niet betreedt, bij spotters niet aan tafel zit, maar vreugde vindt in de wet van de Heer. En zich verdiept in zijn wet, dag en nacht. Hij zal zijn als een boom, geplant aan stromend water. Op tijd draagt hij vrucht, zijn bladeren verdorren niet. Alles wat hij doet komt tot bloei.’

De man legt tijdens het lezen zijn hoofd in zijn handen en wrijft over zijn wangen en kin. De vrouw stopt met lezen.

MAN
Doe ik het niet goed? Moet het anders?

VROUW
Ik weet niet meer waarom ik dit zo graag las. Waarom ik dit zo mooi vond. Mijn man had helemaal niets met deze teksten. Hij geloofde niet, zoals ik dat deed. Maar hij luisterde altijd. Naar hoe ik voorlas, denk ik. En hoe ik daarbij keek, misschien. Zonder hem vind ik er niet meer zoveel aan.

Stilte. De vrouw huilt.

MAN
Gelooft u nog?

VROUW
Misschien heb ik het niet meer nodig. Maar...

MAN
Wat?

VROUW
Ik heb wel soms het gevoel dat er voor mij gezorgd wordt.

MAN
Hoe voelt u dat dan?

VROUW
Als ik in mijn bed ga liggen.

MAN
Ja?

VROUW

Of als ik het huis binnenkom.

MAN

Wat voelt u dan?

VROUW

Ik heb het ook als er een kat voorbij loopt, of als ik de vulpen van mijn man even vastpak.

MAN

Heeft u het ook...

VROUW

Uw eten is lekker.

MAN

Ja, dat bedoel ik.

VROUW

Wat?

MAN

Nou, dat u nu eet, en dat ik dat voor u kook...

VROUW

Ja?

MAN

... dat ik dat altijd om vijf uur breng...

VROUW

Heeft u er genoeg van?

MAN

Nee, juist niet. Nee. Sorry. Nee.

VROUW

Oh.

MAN

Nee, het kost me helemaal geen moeite.

VROUW

Gelukkig.

MAN

Ik doe het met heel veel plezier.

VROUW

Ja?

MAN

Ja. Of in elk geval met plezier. Gewoon. Ik doe het. En vaak, soms geeft me dat... plezier. Het is niets. Wat is het nou helemaal. Ik kook voor mezelf, en dan nog wat extra. En dat breng ik naar u. Vergeet het. Sorry.

SCENE 7. DE MENEER EN HET JONGETJE

Een man zit op een bankje. Een jongetje loopt langs.

JONGETJE

Gisteren zat hij hier ook. Meneer, gisteren zat u hier ook.

MENEER

Ik heb jou niet gezien, gisteren.

JONGETJE

Mannen op bankjes. Ik let er nooit zo op.

MENEER

Jij bent een jongetje. Je moet spelen.

JONGETJE

Ik hou niet zo van spelen. Ik praat liever. Verveelt u zich?

Stilte.

JONGETJE

Waarom zit u hier?

MENEER

Waarom wil je dat weten?

JONGETJE

Ik ben een klein jongetje. Onschuldig. Aan mij kunt u dat wel vertellen. Niemand in dit park zal het horen, meneer. Ik ben nog maar een jongetje, begrijpt u?

MENEER

Soms moet ik hier even zitten.

JONGETJE

Gisteren zat u hier ook.

MENEER

Ja?

JONGETJE

Waarom? Is er iets aan de hand. Waarom legt u het mij niet uit? Ik ben een jongetje. Waarom huilt u niet?

MENEER

Als ik dat kon. Dan hoefde ik hier niet zo vaak te zitten.

JONGETJE

Kunt u niet huilen?

MENEER

Nee.

JONGETJE

Waarom niet?

MENEER

Dat weet ik niet.

JONGETJE
Ik huil best vaak.

MENEER
Ja?

JONGETJE
Niet altijd. Het is het fijnst als iemand ziet dat je bijna gaat huilen. Dan vraagt diegene: 'Moet je huilen?'. En dan begin je.

MENEER
Ik heb dat nog nooit aan iemand gevraagd. Hoe kun je zien dat iemand bijna moet huilen?

JONGETJE
Iemand komt niet meer uit z'n woorden. Of kijkt opeens de lucht in. Of begint anders te ademen. Schokkerig. Soms krijgt diegene wat rode vlekjes, bij z'n ogen of z'n mond.

MENEER
Ja ja... Wat weet jij veel.

JONGETJE
Ik heb drie klassen overgeslagen.

MENEER
Ben jij een hoogbegaafd kind? Dat is toch helemaal niet leuk?

JONGETJE
Waarom niet?

MENEER
Ik heb daar wat documentaires over gezien. Het schijnt nogal moeilijk te zijn, omdat je toch nog een kind bent.

JONGETJE
Ik heb ook wel eens meegewerkt aan zo'n documentaire.

MENEER
Ja? Die heb ik denk ik niet gezien.

JONGETJE
Ik zei aldoor dat ik het niet erg vond om hoogbegaafd te zijn. Toen hebben ze mij eruit geknipt.

Stilte.

MENEER
Wie vond de fietspomp uit?

JONGETJE
Dat weet ik niet.

MENEER
Oh. Twee plus achttien maal zevenendertig gedeeld door vijf. Wat is het antwoord?

Stilte.

MENEER
Maar is het dan niet vervelend om bij oudere kinderen in de klas te zitten?

JONGETJE
Nee. Alleen tijdens het kringgesprek. Veel kinderen gaan in het weekend dansen in een buurthuis.

MENEER
En jij?

JONGETJE
Ik hou van zagen en timmeren. Samen met mijn vader.

MENEER
Vertel je dat dan wel in de kring?

JONGETJE
Soms. Niet zo vaak. Sommige kinderen zoenen in dat buurthuis.

MENEER
Oh. Zou jij dat dan niet willen?

JONGETJE
Nee. Een meisje uit mijn klas heeft tegen mij gezegd dat een vriendinnetje van haar verliefd op mij is.

MENEER
Wat leuk.

JONGETJE
Ik ben zeven. Zij is tien. Dat zou nooit goed gaan. Ze zou alles gaan bepalen. Dat ik mee moet naar het buurthuis. Bent u getrouwd?

MENEER
Ja.

JONGETJE
Waarom kunt u niet huilen?

MENEER
Ik kan niet huilen.

JONGETJE
Ook niet om het nieuws op de televisie?

MENEER
Dat kijk ik niet.

JONGETJE
Nee?

MENEER
Mijn vrouw kan er niet tegen.

JONGETJE
Als ik zo oud was als u, dan zou ik verlangen naar vroeger. Toen ik nog een kind was. Ik zou hevig verlangen naar de tijd dat ik elke dag naar school fietste. Ik zou me als volwassen man op een bepaalde manier opgesloten voelen, omdat ik daar niet meer naar terug kan. Ik stel me wel eens voor dat ik later een drukke baan heb. Maar elke zaterdagmorgen rijd ik met mijn auto naar mijn oude schooltje.

MENEER
Ja?

JONGETJE
Ja.

MENEER
Elke zaterdag?

JONGETJE

Dan parkeer ik mijn auto naast het schoolplein. Er spelen een paar kinderen, twee of drie. Verder is het rustig. Ik loop er eerst wat rond.

MENEER

Misschien een rondje om de school.

JONGETJE

Dat zou goed kunnen. Dan blijf ik staan bij een lokaal. En ik kijk door het raam. Alles is anders geworden. Het meubilair is anders. De vloer heeft een andere kleur. Er hangen nieuwe platen aan de muur. Maar ik herken nog precies de ruimte.

MENEER

Ja?

JONGETJE

Ik weet nog precies waar ik zat. En naast wie. En voor wie en achter wie. Ik weet nog precies waar mijn juf zat. Hoe ik van mijn tafeltje naar haar bureau liep. Om een vraag te stellen, of een enkele keer om te zeggen dat ik me niet zo lekker voelde. Ik weet nog precies hoe de juf mij dan aankeek.

MENEER

Hoe keek ze je aan?

JONGETJE

Hoe leg ik dat uit... ze keek me aan en zei dan heel lief tegen mij dat ik...

Het jongetje raakt ontroerd.

MENEER

Wat zei ze? Wat zei ze heel lief?

JONGETJE

Ze zei dat ik maar even wat water moest gaan drinken.

De meneer raakt ook ontroerd.

MENEER

Dat is wel heel lief, zeg.

JONGETJE

Ja, hè? Dat vind ik ook.

MENEER

Zou je hier misschien mee willen ophouden?

JONGETJE

Waarom?

MENEER

Gewoon.

JONGETJE

Ik loop nog een stukje verder langs het oude schoolgebouwtje. Ik herinner me opeens dat boven het schoolbord altijd een klein schilderijtje hing, met daarop het beeld van een meisje dat in een boekje schrijft. Zoveel momenten heb ik als kind niet naar het schoolbord gekeken, maar naar dat meisje. Voor de zekerheid loop ik nog even terug naar het raam waar ik net ook doorheen keek. Ik kan me niet voorstellen dat het er nog hangt. Ik druk mijn hoofd tegen het raam, zie het schoolbord, en daarboven hangt het schilderijtje. Het meisje is nog steeds aan het schrijven. Met nog dezelfde aandacht als toen ik haar voor het laatst zag. Ze is nog precies zoals ik me haar herinner. Dan loop ik naar de ingang van de

school. Daar blijf ik een poosje staan. Ik stel me voor dat de deur elk moment open kan gaan. En ik naar binnen mag.

MENEER

Dat mag niet meer.

JONGETJE

Waarom niet?

MENEER

Als ik dat zou kunnen begrijpen, dan zou ik je dat graag uitleggen. Ik weet alleen dat je daar niet meer naar binnen mag. Hoe lang je ook blijft wachten.

JONGETJE

Ik blijf hopen.

MENEER

Je moet dat niet doen! Je mag dat niet doen! Je mag niet elke zaterdag met je auto naar je oude schooltje. Dat is verkeerd. Hoor je me? Dat is verkeerd!

JONGETJE

Wat moet ik dan doen?

MENEER

Gewoon. In je tuin zitten. Of klussen in de schuur. Maar niet naar je oude schooltje. Als je dat doet dan...

JONGETJE

Wat dan?

MENEER

Dan...

JONGETJE

Wat dan meneer? Meneer, moet u huilen?

De meneer begint te huilen.

JONGETJE

U huilt, meneer. Wat fijn. U huilt. Dat moet u vast een prettig gevoel geven. Meneer, geeft dat u een prettig gevoel?

MENEER

Ja.

JONGETJE

En ook een opluchtend gevoel?

MENEER

Ja. Dat ook.

JONGETJE

Dat wat u nu aan het doen bent, dat is huilen.

MENEER

Ja?

JONGETJE

Dit kunt u straks als u naar huis gaat aan uw vrouw vertellen. Dat u gehuild hebt.

MENEER

Ik wil hier nog even blijven.

JONGETJE

Ik moet nu weer gaan.

MENEER

Waar ga je dan heen?

JONGEN

Naar een grasveldje hier een stukje verderop.

MENEER

Wat moet je daar dan doen?

JONGETJE

Spelen.

MENEER

Daar hou je toch niet van?

JONGETJE

Soms wel.

MENEER

Wil je niet nog even blijven?

JONGETJE

Nee, ik denk het niet.

MENEER

Ik vond het fijn dat je hier even was.

JONGETJE

Ik moet nu echt gaan, meneer.

MENEER

Ik begrijp het. Je bent een lief jongetje. Die oudere kinderen in je klas moeten wel aardig tegen je zijn.

JONGETJE

Maakt u zich geen zorgen.

MENEER

Ik zou je wel kunnen opeten.

JONGETJE

Dag meneer.

MENEER

Sorry, dat klonk een beetje gek misschien.

JONGETJE

Wat klonk gek?

MENEER

Dat ik zei dat ik je wilde opeten.

JONGETJE

Dag.

MENEER

Ik wil je graag nog één dingetje vertellen. Is dat goed? Heel even maar. Een paar dagen terug zat ik hier ook. Op een bepaald moment fietste er een meisje vrij snel over dat pad daar aan de overkant. Plotseling remde ze af, waardoor ze bijna viel. Ze legde haar fiets op de grond. Ze keek naar iets dat op het pad lag. Ze boog voorover, pakte het op. Het was een dode duif. Ze liep van het pad af, het gras op, en legde de duif in het gras. Ik weet het niet, ze deed dit allemaal zo rustig. Zonder er lang over na te denken. Net zoals dat je je sokken aantrekt, of de gordijnen opendoet. Ik weet het niet.

JONGETJE

Ik ga nu, oké?

MENEER

Ja.

Het jongetje loopt weg.

EINDE